

Hồi 42

Trút Hơi Tàn, Nhị Bảo Chủ Lộ Muờ Gian Đeo Kiếm Báu, Tiểu Anh Hùng Đi Cứu Giá

Lăng Phi Nhạc đang cắm cổ chạy thì thấy Đồng Thiên Kỳ nhảy chặn ngang đường. Mặt lão chợt tái xanh, trán đầm mồ hôi, lo sợ chẳng khác gì gặp phải hùm beo rấn rết đứng khựng lại rồi thoái lùi năm sáu thước.

Nhị Đảo chủ đã định tìm đường chạy trốn theo hướng khác, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ :

"Mình có chạy cũng khó thoát, chi bằng ở đây dụ địch để đại ca lên hạ thủ".

Nghĩ vậy liền cố lấy hết can đảm, nói to :

- Tên họ Đồng kia ! Người định làm gì nào ?

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Sao tôn giá không chạy thêm mấy bước nữa ?

- Lăng Phi Nhạc đành định lãnh giáo của người mấy chiêu mật truyền. Lại đây! Hôm nay ta quyết cùng người một phen sống mái ?

Tuy miệng nói cứng như thế, nhưng chân lại không dám bước lên.

Đồng Thiên Kỳ cười khẩy :

- Đồng mỗ nếu tiến thêm mấy bước nữa thì vị đồng bọn kia của tôn giá có muốn hạ thủ cũng phiền, đấy !

Đồng Thiên Kỳ chưa dứt tiếng thì bỗng nghe phía sau lưng chừng vài chục trượng giữa rừng cây rậm rạp vang lên tiếng của Phi Hà Đảo chủ Lăng Phi Hà :

- Nhị đệ ! Đánh được thì đánh, không đánh được thì lùi. Ta đuổi theo gia gia và thúc thúc đây !

Nghe những lời này, Lăng Phi Nhạc như không còn hồn vía nào nữa. Lão bất giác thoái lui hai bước, chợt nghe vang giọng kiêu lạnh lãnh, tiếp theo là ba tiếng la thảm. Chỉ một lát sau đã có thêm ba người lại gần vây lấy Lăng Phi Nhạc

Ba người đó là Thập Điện Truy Hồn Y và hai thiếu nữ.

Thấy đường rút cũng bị chặn mất, hy vọng duy nhất thoát thân không còn, nỗi sợ trong lòng Lăng Phi Nhạc liền biến thành cơn tức giận. Lão thâm nguyện rửa:

"Nó đã không nghĩ tới tình thủ túc thì ta giữ làm chi nghĩa huynh đệ nữa ! Ta coi như chết rồi, cũng nên để nó theo về chín suối !"

Lão nhìn Đồng Thiên Kỳ cất giọng :

- Đồng Thiên Kỳ ! Nếu người vì Đồng gia phục cừu, gặp lão phu là tìm đúng đối tượng rồi, tuy nhiên vẫn chưa tìm được chủ hung.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Đây là kế thoát thân của tôn giá chăng ?

Lăng Phi Nhạc buông một tràng cuồng tiếu :

- Ha ha ha... Gã họ Đồng ! Lão phu không tin người có lòng độ lượng ấy đâu. Hơn nữa lão phu cũng không cần cầu người. Chẳng qua trước khi cùng người phân thắng phụ, lão phu lại muốn nói cho người rõ sự tình.

Đồng Thiên Kỳ mỉa mai hỏi :

- Đồng mỗ có nên tin vào sự thành tâm của tôn giá không đây ?

- Người cứ nghe rồi quyết định xem thực hay giả. Nguyên Đào Hoa Đảo xưa nay chưa hề nhòm ngó gì đến ngôi bá chủ Đông hải, tuy nhiên cha người không tự lượng sức mình, cùng với Nhan Kiếm Long chiếm mất hai đại mỹ nhân ở Vũ Nội, điều bất hạnh từ đó phát sinh. Hai phu phụ cam đầu Nhật Nguyệt Bang, người nam thì vốn ái mộ mẹ người, còn người nữ lại phải lòng cha người, vì thế cùng sinh họa kiếp đồng thời cả Mai Đảo và Đào Hoa đảo.

Đồng Thiên Kỳ nghe lòng rung động, nghĩ thầm :

"Địa Dao" Ngũ Tinh Khôi cũng nói đến hai vị đại mỹ nhân, một rơi vào Vạn Thánh Đảo nhưng không nói gì đến thân mẫu của mình. Chẳng lẽ nào lão này không có nói sai ?"

Thấy đối phương không ngắt lời, Lăng Phi Hà nói tiếp :

- Tuy hai phu phụ đầu não của Nhật Nguyệt Bang rất căm giận nhưng không muốn tự mình động thủ để nhục đến thính danh vì thế mới có cơ hội cho bốn đảo lập công. Đại ca ta hiến kế trước đưa Vũ Nội Tam Kiếm đến Đào Hoa Đảo hạ độc, kế đó Liệt Nhật bang chủ đến đốt đảo, còn song thân người chết thế nào thì người đã biết.

Đồng Thiên Kỳ cố nén uất hận, lạnh giọng hỏi :

- Nói như vậy là tôn giá vô can ?

Lăng Phi Nhạc biết dù mình không nói thật, ắt đối phương cũng không tha liền ngẩng mặt lên cười lớn :

- Tổ phụ người thì chết ở tay lão phu.

Đồng Thiên Kỳ sấn tới hai bước, Lăng Phi Nhạc hoảng hốt lùi lại, nhưng chỉ một lát, lão trấn an nói thêm :

- Còn chuyện của lão Vân không lão phu tin rằng người cũng muốn biết!
- Tôn giá định kéo dài thời gian đó ư ?
- Tin này không tùy người. Nhưng Vãng Không lão trọc chết là vì không chịu cùng với sáu...

Nói chưa xong, Lăng Phi Nhạc đột nhiên rú lên, hai tay ôm ngực rồi từ từ ngã xuống.

Lúc này mọi người mới trông thấy trên ngực lão cắm sâu một thanh đoản kiếm nhỏ cán cắm lông chim.

Đồng Thiên Kỳ nhún mình, quay người vừa định lao vào rừng thì chợt nghe "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người định sai phương hướng rồi, đây là Vu Hối Kiếm chỉ có "Thần Kiếm Tử" đã ở ẩn hai mươi năm nay biết dùng mà thôi. Người phát kiếm nếu muốn gặp người thì đã hiện thân rồi. Vị trí phát kiếm là đối diện với người đó !

Đồng Thiên Kỳ nghe nói nhảy lên một cây cao quan sát, chỉ thấy rừng rậm im lìm tuyệt không có bóng người hay tiếng động nào.

Đồng Thiên Kỳ đành nhảy xuống, trở về nguyên vị trầm giọng hỏi :

- Vậy thì xem ra những lời vị kia nói là thật ư ?

Hình như mãi đến bây giờ, hai thiếu nữ không ngờ vị thiếu niên dung mạo tuấn tú, võ công cao cường kia lại có thân thế bi thảm đến như vậy. Họ chợt hiểu ra vì sao chàng luôn luôn mang bộ mặt lãnh bạo và ra tay tàn độc như thế. Bốn con mắt đầy quan hoài nhìn chàng rất lâu, cuối cùng Bạch y thiếu nữ bước đến gần Đồng Thiên Kỳ, dịu dàng nói :

- Chàng đừng nghĩ ngợi nữa. Quá khứ đã qua rồi, nghĩ đến lại thêm thương tâm mà thôi ?

Không muốn để người khác nhìn thấu tâm sự của mình, Đồng Thiên Kỳ trấn tĩnh lại ngay, đưa mắt nhìn ba người trầm tĩnh nói :

- Bọn họ đã đến trước Vạn Thánh Đảo rồi !

Bạch y thiếu nữ lo lắng hỏi dồn :

- Thật ư ? Làm sao chàng biết được ?

Đồng Thiên Kỳ bình tĩnh đáp :

- Lăng Phi Hà vừa nói lão muốn đuổi theo Phi Hà nhị thánh đó thôi.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh thán phục nghĩ thầm :

- Tiểu tử này thật lợi hại, chỉ một câu nói đủ đoán ra hành tích của đối phương"

Lão liền nói :

- Phải, chúng đã ước định mặt trời mọc là xuất phát, lúc này đúng là đang trên đường đi

Đồng Thiên Kỳ nhìn Yên Di Thánh hỏi :

- Tôn giá có mang dược phẩm theo không ?

Thập Điện Truy Hồn Y nhú mày đáp:

- Lão phu chỉ mang người lại chứ không mang thuốc.

Đồng Thiên Kỳ biến sắc, buột miệng :

- Vậy thì tôn giá không nên đến mới phải

Thập Điện truy Hồn Y cũng giận tái mặt chực phát tác thì lam y thiếu nữ đã cướp lời :

- Cha tôi nói "Triết long xích châu" công hiệu còn hơn dược vật mà người định chế, tôi có một viên đây.

Nói xong nàng cầm ra viên thuốc màu đỏ, rứt rề trao cho Đồng Thiên Kỳ

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh nhìn không chớp mắt vào viên dược châu, thở dài nói :

- Đồng Thiên Kỳ ngươi nhất định đòi lại viên thuốc ấy sao ?

Đồng Thiên Kỳ thấy Yên Di Thánh khẩn thiết như vậy chắc cần nó để làm việc gì rất quan trọng đối với lão, liền nói:

- Đồng mẫu hãy còn ba viên, viên này cô nương cứ giữ lấy

Lam y thiếu nữ vừa sung sướng, vừa xấu hổ nhận lại viên thuốc. "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh chợt đề nghị:

- Đồng Thiên Kỳ, nếu ngươi cần đi chữa độc cho người thì Yên mẫu cùng nguyện đồng hành.

Đồng Thiên Kỳ đáp :

- Như vậy chỉ e không thích hợp với hai vị đâu !

Kam y thiếu nữ chừng như bị cuốn hút với đề tài này vội chen lời :

- Chúng tôi đi thì có gì phiền cho công tử đâu ?

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên nói :

- Nơi Đồng mẫu định tới là Vạn Thánh Đảo!

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cười to :

- Hóa ra người cho rằng cha con ta là hạng tham sinh úy tử!

Thiếu nữ muốn thanh minh cho Đồng Thiên Kỳ :

- Thì chàng cũng do thiện ý thôi mà

Thập Điện Truy Hồn Y trợn mắt ra bộ dọa nhĩ nữ :

- Vậy ta đi là có ác ý chắc ? Con có dám đi không ?

Thiếu nữ tỏ vẻ cương quyết.

- Con không sợ !

"Thập Điện Truy Hồn Y " Yên Di Thánh thích chí cười to :

- Ha ha ha... Mỗi người đều tự kết làm bằng hữu đó nghe ! Hành trình đã quyết, chúng ta đi thôi !

Đồng Thiên Kỳ không phản đối gì, chỉ nhú mày, nghiêm giọng :

- Hai vị muốn đi cũng được. Nhưng có việc này Đồng mỗ hy vọng ba vị giúp đỡ

Yên Di Thánh nghe nói vậy hơi ngạc nhiên nghĩ: " Thật là kỳ tích. Gã ương bướng này mà cũng nhờ người giúp nữa sao ?"

Lão buột miệng nói to :

- Nói đi ? chỉ cần Yên mỗ làm được là không từ chối.

Đồng Thiên Kỳ lấy trong túi ra ba viên "triết long xích châu" giao cho

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh

- Đồng mỗ đi chuyến này cần hóa trang mặt mũi, vì thế hy vọng ba vị chớ nói ra lai lịch Đồng mỗ cho bất cứ ai. Hai vị Đảo chủ bị độc, việc này mong tôn giá giúp đỡ cho.

Thập Điện Truy Hồn Y ngó người một lát. Dựa vào kinh nghiệm trên giang hồ lão cho rằng mình tuyệt không nhìn sai người, tuy nhiên cảm thấy có gì kỳ quái trong đó, nghĩ thầm :

"Người này tính tình ngang ngạnh, lại trọng chữ tín, ân oán phân minh. Rõ ràng việc cải trang giả dạng chẳng phải là sợ bị nhục không dám lộ diện mà phải có ẩn tình gì đây."

Lam y thiếu nữ nhìn chàng hỏi :

- Sao lại phải cải trang ?

Thập Điện Truy Hồn Y vội nói át đi:

- Lãng nhĩ, con đừng hỏi lôi thôi nữa !

Rồi nhìn sang Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Chúng ta khi nào có thể khởi hành được ?

Chàng bắt gặp thái độ khẩn trương căng thẳng của bạch y thiếu nữ liền bảo

- Đi ngay bây giờ thôi

Liền đó, bốn người vội vàng đi vào rừng. Mặt trời lên khá cao soi rõ cảnh vật thê lương với gần hai chục thân người nằm lẫn lộn trong rừng rậm.

Một chiếc thuyền con của ngư phủ lướt rất nhanh, ghé vào một vũng nhỏ phía hậu diện của Vạn Thánh Đảo. Trên thuyền có bốn người, gồm "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh với nữ nhi của mình và bạch y thiếu nữ rất xinh đẹp. Ngoài ba người đó còn có thêm một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, nước da đen nhẻm, mặt không biểu lộ gì ngoài cái nhìn lạnh lùng gần như cố hữu. Hắn không cần nhiều lời, độc giả cũng đoán biết thiếu niên ấy là ai.

Thập Điện Truy Hồn Y nhìn dãy núi cao ngất tiếp liền với bờ vịnh, quay nói với hắc thiếu niên :

- Đồng Thiên Kỳ, người đã chèo liền một mạch, đã mất không ít nội lực. Yên mỗ cho rằng chúng ta đã tới đích trước bọn họ rồi, nên giấu thuyền rồi lên sườn núi tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.

Tuy cố không biểu lộ ra, nhưng sự sốt ruột của bạch y thiếu nữ vẫn không giấu được Đồng Thiên Kỳ. Chàng đưa tay áo quạt mồ hôi trên bộ mặt đen dứa nói :

- Đồng mỗ tịnh không thấy mệt. Cứu binh như cứu hỏa, chúng ta nên đến Vạn Thánh Trang ngay. Nếu còn thì giờ thì ở đó nghỉ ngơi cũng được.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh, cười nói :

- Anh hùng xuất thiếu niên. Xem ra Yên mỗ hiến kế sai rồi ! vậy thì chúng ta đi thôi !

Lão nhanh nhẹn kéo chiếc thuyền giấu vào lùm cây rồi kéo tay nữ nhi nhảy lên bờ. Đồng Thiên Kỳ và bạch y thiếu nữ cũng nhảy lên theo.

Tuy núi đá phía này không có đường đi rất khó trèo nhưng đó không phải là trở ngại gì đối với bốn vị cao thủ kia

Đỉnh núi cao vút như chạm trời xanh những đám sương trắng đục lờn vờn dưới chân trông vô cùng ngoạn mục.

Tuy nhiên chẳng ai có lòng dạ nào mà ngắm cảnh trời mây non nước, từ lưng chừng núi, họ băng mình nhảy xuống sườn dốc đứng mỗi lần đến hàng mấy trượng. Chỉ sau nửa khắc từ lúc cập bờ, họ đã vượt qua dãy núi.

Nhìn cả khu vực Vạn Thánh Đảo rộng tới mười dặm vuông đang trong trạng thái yên tĩnh như không có người cư ngụ, "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh yên tâm nói :

- Quả nhiên chúng ta đến sớm một chút rồi !

Đồng Thiên Kỳ điềm nhiên :

- Họ cũng không chậm hơn chúng ta mấy đâu !

Ba người lo ngại nhìn theo ánh mắt Đồng Thiên Kỳ. Quả nhiên phía bờ đối diện cách đảo chừng trăm trượng có mười mấy chiếc thuyền lớn đang băng băng rẽ sóng tiến vào.

"Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di

Thánh cấp giọng :

- Chúng ta đến báo ngày cho chủ nhân để họ chuẩn bị chứ ?

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên cười đáp :

- E rằng chủ nhân đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi. Thân phận như Nguyệt Hoa phu nhân thì chúng quyết không đánh lén đâu.

Rồi đó, "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh vốn thông thuộc nên đi trước dẫn đường. Lão vội vàng bứt lên nhưng Đồng Thiên Kỳ ngăn lại :

- Chẳng cần khẩn trương làm gì. Đã có người đến đón rồi !

Chàng vừa nói xong thì quả nhiên phía trước có tiếng người hỏi to :

- Các vị được Phi Hà Đảo phái tới phải không ?

Tuy Đồng Thiên Kỳ chỉ mới gặp có một lần nhưng chỉ nghe qua giọng nói chàng cũng biết người vừa hỏi là ai.

Thập Điện Truy Hồn Y vội lên tiếng

- Quả nhiên Nhan huynh đã sớm có chuẩn bị rồi! Đúng thế, chúng ta từ Phi Hà Đảo lại, nhưng chỉ để giúp nhị vị Nhan huynh trừ độc thôi.

Đồng Thiên Kỳ nhìn ra phía trước, thấy cách mình chừng vài trượng, hai vị Đảo chủ đứng trước mười mấy gã đại hán sát vai nhau, người người uy vũ dũng mãnh khiến người ta phải thán phục.

Nhìn qua những người mới đến, chợt nhị Đảo chủ Nhan Kiếm Hồng ngạc nhiên kêu lên :

- Dung nhi ! Làm sao ngươi cũng ở đó?

Nhan Kiếm Long vốn tinh tường và trầm tĩnh hơn nhị đệ của mình. Lão nhìn kỹ đối phương rồi nói:

- Nhị đệ đừng nói nhảm. Vị cô nương kia không phải là Dung nhi đâu !

"Thập Điện Truy Hồn Y" nhìn bạch y thiếu nữ với đôi mắt dầm lệ dầm dề hướng về thân phụ của mình, lão cất tiếng :

- Không phải Nhan Ngọc Dung cũng là tử tử của Nhan Ngọc Dung thôi mà !

Nhan Ngọc Long thấy "Thập Điện Truy Hồn Y" giỡn mình liền thu hồi ánh mắt trầm giọng hỏi:

- Yên huynh tới đây thực có ý thế nào? Nay không nói tới việc đó, huynh đệ muốn hỏi mặt người, chẳng hay Yên huynh có biết vị đó không ?

- Chỉ cần huynh đệ biết, nhất định phụng cáo.

- Người này tên là Đồng Thiên Kỳ. Yên huynh từ Phi Hà Đảo đến, vậy có biết chàng ta hạ lạc ở đâu không ?

"Thập Điện Truy Hồn Y" lẩm bẩm :

- Các người làm khó lão phu rồi ! Thật là rắc rối quá !

Lão còn đang lúng túng chưa biết đối đáp ra sao thì Đồng Thiên Kỳ tức hắc thiếu niên đã bước khoa lên nói :

- Đồng Thiên Kỳ đã chết ở Phi Hà Đảo rồi !

Nhan dân huynh đệ nghe nói biến sắc, những thớ thịt trên mặt Nhan Kiếm Hồng giật giật, lão sấn lên, to tiếng :

- Cát nhân có trời phù trợ. Tiều tử người dám hồ ngôn, ta tể sống người !

Nói xong chực động thủ.

Bạch y thiếu nữ kinh hãi la lên :

- Thúc thúc ! Hãy khoan, Đồng Thiên Kỳ vẫn còn sống

Nhan Kiếm Hồng vội chùng bước, dịu giọng :

- Hài nữ, người là người tốt ! Ta đã biết trời xanh ắt phù trợ cát nhân mà ! Đại ca, Dung nhi có người cứu rồi ?

Nhan Kiếm Long vẫn sa sầm mặt, giọng nói buồn bã :

- Dù chàng ta chưa chết thì e suốt đời chúng ta vẫn không tìm được đâu !

"Thập Điện Truy Hồn Y" nghĩ bụng :

- Hấn ở ngay trước mặt đây, chỉ tiếc các người không nhận ra."

Lão cười nói :

- Cát nhân có thiện tướng. Thế Phi Hà Đảo tuy hung cũng quyết không thể hành hung Vạn Thánh Đảo được ! Nhan huynh đến đây ! Trước tiên huynh đệ phục cáo các người hai việc đại hỉ !

Nhan Kiếm Hồng tính nóng nảy hỏi ngay :

- Hỉ sự gì ? Người biết Đồng Thiên Kỳ ở đâu phải không ?

"Thập Điện Truy Hồn Y" không bảo có, cũng chẳng đáp rằng không, chỉ thản nhiên hỏi.

- Nhan huynh có mấy vị nhi nữ ?

Nhan Kiếm Long ngớ người nhưng cũng trả lời:

- Hiện tại chỉ có một.

- Còn một vị nữa ở đâu ?

Nhan kiếm Long thoáng giật mình, lại chú mục nhìn bạch y thiếu nữ dán mắt vào mình với mặt đầm lệ, sau cùng lão lắc đầu thở dài :

- Cả tôi cũng không biết nó sống chết ra sao...

"Thập Điện Truy Hồn Y" cười nói :

- Huynh đệ cáo sở người hỉ sự thứ nhất là huynh đệ thay người mang nó về đây rồi. Nhan huynh chỉ việc kiểm tra cô ta có một nốt ruồi mỹ nhân và vết chu sa ở trước ngực ngay phía dưới cổ đó !

Nhan Kiếm Long buột miệng hỏi dồn, mặt tái mét :

- Yên huynh tìm ra nó ở đâu ? Nó đang ở đâu ?

- Người tìm được cô ta không phải huynh đệ. Lệnh ái đang trước mặt người đó !

Lúc này bạch y thiếu nữ dường như không còn kiểm mình được nữa. Nàng đã quỳ xuống đất, cất giọng ghen ngào :

- Cha. Hài tử đã về đây xin chịu tội bất hiếu với cha !

Nhan Kiếm Long đứng sững sờ hồi lâu rồi chợt đâm bổ tới nhi nữ của mình kéo nàng dậy, run giọng :

- Quả nhiên là con rồi ! Đúng Vi nhi đây mà ! Ta cũng có cảm giác con giống nhi nữ của ta... Hài tử. Con trở về tuy thật không phải lúc, nhưng dù sao con cũng đã trở về ! Cha chờ đợi con suốt bấy nhiêu năm, cuối cùng cũng đã tìm được !

Cùng với dòng tâm sự ấy, hai hàng lệ từ từ lăn xuống trên khuôn mặt đầy xúc động.

Bốn bàn tay của hai cha con nắm chặt lấy nhau không muốn rời, lúc sau Kiếm Long mới hỏi :

- Vi nhi, ai nói với con thân thế của mình vậy ?

Bạch y thiếu nữ, chính là Nhan Ngọc Vi quay nhìn hắc thiếu niên đang dõi mắt ra phía biển, nhỏ nhẹ đáp :

- Cha, chàng không cho con nói lộ tên của mình.

Lúc đó Nhan Kiếm Hồng cũng đã lại gần, to giọng hỏi :

- Vi nhi, cả với cha và thúc thúc cũng không được nói sao ?

Nhan Ngọc Vi cúi đầu, chột trong đầu vụt nảy ra một quyết định, vội nói :

- Ta tin chàng sẽ lượng thứ cho ta... Cha, người đó là Đồng Thiên Kỳ !

Nhan dân huynh đệ chột thấy người phát run đồng thanh hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ ư ? Con gặp chàng ta lúc nào vậy ?

Nhan Ngọc Vi đáp :

- Hai ngày trước đây.

- Ở đâu ? Hiện tại chàng ta đang ở đâu.

Nhan Ngọc Vi bối rối nhìn Đồng Thiên Kỳ, chàng lúc này sợ lộ việc liên cắt ngang câu chuyện :

- Thời gian gấp lắm, bây giờ nên trị bệnh trước đã

Nhan Kiếm Long hơi động lòng, còn Nhan Kiếm Hồng thì hùng hổ nói :

- Không cần người can dự vào ! Vi nhi, mau nói với chúng ta Đồng Thiên Kỳ ở đâu ?

Nhan Kiếm Long nhìn bộ mặt đen đui của Đồng Thiên Kỳ đã hóa trang, bỗng nhiên gật đầu nói :

- Vi nhi để sau này nói cho chúng ta hay cũng được.

Nhan Kiếm Hồng ngạc nhiên nhưng không dám mở lời, Nhan Ngọc Vi thì như vừa trút được gánh nặng. Còn "Thập Điện Truy Hồn Y" Yên Di Thánh cất giọng sang sảng :

- Thời gian không còn nhiều đâu ! Hai vị Nhan huynh trước tiên hãy uống thuốc đã. Huynh đệ tin rằng trước khi về tới phủ, chất tiềm độc sẽ tiêu thất được nhiều rồi.

Nói xong lão đưa "Triết long xích châu" cho nhị vị đảo chủ.

Hai người không chút nghi ngờ uống vào ngay. Nhan Kiếm Long nói :

- Chúng ta đi thôi!

Chúng nhân vừa định cất bước dời đi thì vừa lúc đó Đồng Thiên Kỳ tiến lại gần một tảng đá rất lớn đánh giọng :

- Bằng hữu, hãy hiện thân ra đi.

- o O o-